

“Mataró és una gran població pertanyent a una important comarca però tot i així, per tirar endavant, l’activitat de l’advocat del Maresme no es pot limitar a una sola vessant.” Al despatx d’en Joan Bigorra Cardona, per tant, **“ens ocupem de tot tipus de casos.”**

Fa deu anys que el nostre protagonista va **“agafar el tornavís”** per instal·lar la placa del seu despatx a Mataró, un despatx que actualment comparteix amb l’Andreu Sainz, que va començar a col·laborar-hi com a passant, i amb un excel·lent equip. **“En general, detecto en l’advocacia una manca de pràctica jurídica. El sistema actual, que només obliga a un mínim d’experiència en cas que et converteixis en advocat d’ofici, és insuficient.”** El seu exemple demostra la utilitat de la passantia per ampliar la formació i optar a un lloc de treball, donat que ell mateix va ser passant durant sis anys ni més ni menys, que, sumats als deu d’exercici professional, li proporcionen **“una visió global del món de la passantia. Com qualsevol altre treballador en pràctiques, l’advocat passant té tot el dret a cobrar. Encara que estiguin al despatx per aprendre, aquests joves alliberen de feina, i això s’ha de remunerar.”** La filosofia del nostre convidat topa amb els principis que regulen les escoles de pràctica jurídica, per accedir a les quals els llicenciats de poc han de pagar una matrícula: **“Aquests centres s’haurien de basar en un sistema de rotació similar al de la facultat de medicina, consistent a oferir als alumnes de darrer any de carrera la possibilitat de fer pràctiques en diferents institucions, públiques i privades.”** Les paraules d’en Joan són la millor prova del seu compromís. No podia ser d’una altra manera, tractant-se d’un home que, des de molt abans d’iniciar la carrera, ha estat estretament vinculat a la vida social de la seva ciutat: **“Sóc vocal de la Unió de Botiguers de Mataró i membre de l’Institut Municipal de Promoció Econòmica. Des d’aquest organisme decidim com promocionar Mataró.”** ¿Qui millor, per ocupar un càrrec d’aquestes característiques, que un fill de comerciants conegut de la legislació? De vegades, però, a les localitats petites la població dubta de la capacitat dels lletrats autòctons per encarregar-se de certs temes i recorre als de la capital: **“No obstant això, gràcies a l’excés de titulats que es produeix des de fa uns anys, la gent es queda més a casa, perquè són pocs els qui no tenen un familiar o un conegut que es dediqui al dret. Cal tenir en compte que, com és lògic, la persona més propera és qui coneix millor els teus problemes.”**

En aquest sentit, mitjançant el símil de la medicina, en Joan subratlla que **“els advocats hauríem de ser preventius, no cirurgians. La nostra professió no consisteix a extirpar el tumor, sinó que estem en condicions d’oferir un servei que eviti molts dels problemes que ens presenten els clients. Malauradament, la societat encara desconfia del meu gremi.”** El que no sap la gent és que **“cada advocat té una manera de treballar. D’altra banda, aquesta desconfiança no és només envers els lletrats, sinó envers tot el sistema: ens manquen jutges, hi ha massa burocràcia, necessitem l’actualització de lleis avui obsoletes...”** Val a dir que Mataró no està exempt dels problemes generalitzats de la justícia: **“Dispossem de vuit jutges. No tenim jutjat del penal, de manera que per celebrar els judicis orals corresponents al dret penal ens hem de desplaçar a Arenys de Mar. Afortunadament, gràcies a la tasca duta a terme pel Col·legi d’Advocats, encapçalat per Jordi Puigdemrajols, ja s’es-**

tan projectant les noves dependències judicials tan necessàries.”

Hi ha circumstàncies en què la demora de la justícia té conseqüències dramàtiques: **“És el cas de la dona separada que ha de viure dels diners que li passa el seu exmarit, i aquest incompleix la sentència econòmica, tot i disposar de recursos més que suficients per fer-ho.”** Tant s’arriba a implicar el nostre interlocutor en els seus casos que s’ha arribat a **“crear enemistats entre els companys, de vegades fins i tot per manca d’ètica professional.”** Els advocats **“matrimonialistes han de ser civilistes per se, això és, sempre intentar l’aproximació de les dues postures contradictòries, a còpia de pactes. Són molts els lletrats que ni plantegen als seus clients la possibilitat d’arribar a un acord amb la part contrària.”** És més, assegura que **“en dret matrimonial la sentència no representa una millor solució a una disputa”,** en especial tenint en compte que, **“de vegades, els jutges, a l’hora de dictar sentència, es guien més per raons de forma que de fons.”**

De fet, la branca de l’ofici que el nostre protagonista es reserva al bufet és precisament el dret matrimonial, una especialitat sobre la qual ens fa alguns aclariments: **“Darrerament els expedients es basen molt sovint en els maltractaments. En aquest sentit, vull rompre una llança a favor dels marits. És clar que s’ha de posar fi a la violència domèstica, però l’alarma social dels darrers anys ha provocat que es protegeixi molt un dels membres de la parella alhora que es desempara l’altre.”** Quan parlem de la tutela dels fills aquesta discriminació esdevé flagrant: **“La igualtat absoluta de drets i deures entre els pares i les mares no és una realitat, si més no els jutges no la interpreten d’aquesta manera. Enlloc de la legislació s’estableix que els fills hagin de viure amb el pare o amb la mare fins a una determinada edat.”**

Tot i no convertir els casos en una croada personal, el nostre convidat afirma, somrient, que **“he fet de Celestina en més d’una ocasió, perquè darrere de tota separació hi ha un rerefons dramàtic. He tingut més d’un client que, com a conseqüència d’un divorci, ha hagut de rebre atenció psiquiàtrica. Fins i tot he tingut la sort d’encarregar-me de la separació i el divorci d’una parella, de tornar-los a casar i de ser el padrí del casament.”**

Aquesta preocupació pels clients encaixa perfectament en la personalitat del nostre interlocutor: **“Sóc molt extravertit; m’agrada estar envoltat de gent, i que aquesta es trobi a gust. No hi ha cap dubte que una separació és una experiència traumàtica, i de vegades els ciutadans se senten una mica abandonats en aquest sentit. Sense anar més lluny, considero que l’advocat d’ofici matrimonialista hauria d’especialitzar-se, perquè són precisament els ciutadans que recorren a aquest servei els qui més el necessiten.”** I és que en Joan té molt clar que **“l’advocacia és un instrument per al benestar social. No ens enganyem, perquè hi ha qui es pensa que els membres d’aquest col·lectiu són només uns quants i que es mereixen veneració absoluta.”**

Qui es mereix tota l’admiració d’en Joan són els professors Piqué, Córdoba i Reina, aquells que més el convenceren que no s’havia equivocat de la tria professional. Sense deixar en l’oblit els seus pares, en Francesc i la Josefina, i la seva germana, la Francina, que juntament amb la seva dona, la Rosa Maria, i la seva filla Elizabeth, han fet possible el que avui és en Joan.

**“L’advocacia és un
instrument per al
benestar social”**

Joan Bigorra - Mataró (Maresme)